

Іммігрантка

КУПИТИ

«Іммігрантка» — дебютний роман авторки, яка довгий час прожила у Фінляндії і почала досліджувати тему українського мігранства до того, як це стало масштабним викликом для всієї України у 2022 році. Це історія про непроговорені травми, життя за кордоном і доленосність тимчасових рішень.

Іванка — молода українка, яка після Революції Гідності 2014 року переїздить до комфортного і спокійного Гельсінкі, де починає працювати нянею за програмою «Au pair» у звичайній фінській родині середнього класу. У Фінляндії вона переживає глибокий комплекс провини, зближується з місцевими українцями і паралельно вивчає особливості фінського добробуту. Зависнувши між двома світами — фінським і українським, — Іванка намагається знайти своє місце під сонцем, як і тисячі інших українців в еміграції.

Зміст

<i>Весна 2014</i>	9
<i>Літо 2014</i>	37
<i>Осінь 2014</i>	69
<i>Зима 2014-2015</i>	87
<i>Весна 2015</i>	119
<i>Літо 2015</i>	129
<i>Осінь 2015</i>	153
<i>Про авторку</i>	187
<i>Про художницю</i>	189

Присвячую своїй хрещеній, мамунці Любі Бірді.

*А також усім емігрантам, які з різних причин
покинули рідний дім.*

Я не знаю, кому я належу — старому дому чи новому. Там — я залишила своє серце. Тут — закопала пуповину. Спочатку ця пуповина з'єднувала мене із сином, а тепер — із цією землею. Що важливіше: серце чи пуповина? Любов до чоловіка чи любов до дитини? Ну от дитина скоро виросте і житиме своїм дорослим життям. А чоловік? А чоловік на

старості років шукатиме, хто би подав йому склянку вина і зігрів холодні ноги. *C'est la vie!* І навіть якщо частина мого єства злилася з цією землею, навряд чи вся я зіллюся з нею. Бо не ця земля мене породила. Не ця має її прийняти. Отже, серце?

Усе почалося кілька років тому, у 2014-му. Коли небо впало українцям на голови: зимовий карнавал Революції несподівано перетворився на горор, співи й танці Майдану замінила стрілянина... Понад сотня розстріляних, і серед них ті, з якими вона ділила канапки і похідний глінтвейн... Здавалося, життя уже ніколи не буде таким, як до цього. Здавалося, що українці вже назавжди стали іншими. Натовпи людей з жалобними обличчями приносили на Майдан тонни квітів, маркуючи червоними трояндами і гвоздиками місця, за пару днів до того поплямлені кров'ю. Серед них бродила й Іванка. Від сліз паморочилося в голові.

Але все змінила поїздка в Межигір'я. Відразу після розстрілу Майдану і втечі гаранта Самооборона зайшла в резиденцію президента. А за нею хлинув народ: усім було цікаво побачити печеру дракона, куди втіклий стягував свої багатства і оберігав, як зіницю ока. Іванка йшла рівними доріжками обширного парку, роздивлялася тварин у вольєрах, намотувала кола навколо «Хонки», розглядала позолочений несмак претензійних інтер'єрів і відчувала фізичну відразу від цієї екскурсії, від натовпів роззяв, що робили фото на фоні, від себе самої. Їй не вкладалося в голову, що через це все загинули люди, бо дракон хотів втримати свою печеру недоторканною.

А природа, як на те, жила за своїми законами. Лише кінець лютого, а земля вже прокидалася. І пахла так, як мала пахнути весною — бажанням жити, бажанням бути заплідненою. Кров ставала нічим іншим, як добривом, а смерть — початком життя. Іванці було страшно думати про тих чоловіків — молодих і старих, нецілованих і які вже мали дітей. «Тікай! — пробився крізь жалобу голос інстинкту самозбереження. — Толку не буде. Люди не приймуть того, що тут гроші і сльози їхніх обкрадених дітей. Людям не притаманно визнавати свої помилки».

І вона втекла.

Ще на початку Революції дівчина отримала запрошення на роботу до Фінляндії. Але тоді їй було не до закордонів. Тепер же виїзд здавався єдиним логічним виходом — вирватися з цього мракобісся.

Тепер я думаю, що якби не Сумі, можливо, мене не було б на цьому світі. Цілком можливо, що я б рятувалася на Донбасі.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ